

Колгоспи у селі Новомихайлівка

Зі спогадів Вайди Людмили Григорівни, з дому Суптеля, уродженки села Новомихайлівка 10.07.1946 року.

Записав Вайда Олег. Липень 2010 року.

Від 1963 року у нас головою колгоспу був Косяк Василь Данилович. А до Косяка головою колгоспу був Кальченко Максим Опанасович. Якого року точно Кальченко обійняв посаду голови колгоспу, сказати не можу, але вже після смерті Сталіна. Це точно. Можливо, десь у 1955–1957 роках Кальченко став головою колгоспу.

Кальченко М. О. очолив уже об'єднаний колгосп, який назвали «Україна». А коли прийшов Косяк В. Д. у 1963 році, то колгосп перейменували на колгосп «Таврія». І так він називався вже до самого кінця — до 1999/2000 року.

За часів Косяка колгосп став на ноги. Це був багатий колгосп, треба сказати. Косяка навіть мали подати на Героя Соціалістичної Праці, але він, як казали люди, десь щось не те і не там сказав, і ордена не отримав.

Треба ще сказати, що до війни і відразу після неї у селі було кілька колгоспів на різних кінцях села.

Від моїх батьків — Суптеля Ольги Афанасіївни, з дому Гнатко (нар. 31.12.1918), і Суптеля Григора Степановича (нар. 14.11.1914) — я чула і можу назвати такі прізвища керівників тих окремих колгоспів, що були у селі до війни і в перші повоєнні роки, починаючи від проходження фронту на захід узимку 1943/44 року.

А саме: Чабанко, Обод, Устин, Федорів. Можливо, ще хтось був, але я тепер не пригадую.

Один із тих окремих колгоспів короткий час, відразу після смерті Сталіна, десь у 1953–1954/55 роках мав назву імені Хрущова.

Здається, серед назв тих окремих колгоспів у селі Новомихайлівка, поки їх не об'єднали в один колгосп «Україна», були такі назви, як «П'ятирічка», «ім. Червоного Жовтня». Ну, і була точно назва «ім. Хрущова», але короткий час.

Верблюди у повоєнному селі та весільні звичаї

У повоєнні роки у нас була така цікавинка, як один живий верблюд. Як його використовували у колгоспі, сказати не можу. Не знаю, бо була в той час ще маленька.

Але точно пам'ятаю, що як було якесь весілля у селі, то того верблюда брали у колгоспі, святково наряджали і водили його у процесії.

Така процесія ходила на другий день весілля, коли люди наряджалися як цигани і так наряджені ходили по селу, по сусідах. Тоді ж весілля гулялося два-три дні.

То був такий ритуал, щоб наче заплутати нечисту силу і вберегти від неї молодих. Вважалося, що людина, коли переходить зі стану парубка чи дівчини у статус одруженого чоловіка чи одруженої жінки, є вразливою для злих духів.

І тоді люди мали наряджатися у чужинців — вояків, циган, лікарів. Справжніх наречених ховали, а замість них виходили підставні ряджені.

За нареченого вдягалася жінка у чоловічий одяг, їй малювали вуса, вона могла брати до рота цигарку, але не запалювала. А за наречену вдягався чоловік у жіночий одяг.

І так ота ряджена процесія з циганами ходила по селу і «циганила» у людей курок. Люди давали процесії нациганити кілька курок. Потім із тих курей варили у казані юшку на весіллі для всіх. І для тих господарів, у яких тих курей нациганили, також.